



Pol Priem, meester-schoenmaker

(Meister Anecker)

Blijspel in drie bedrijven

door

AUGUST LÄHN

vertaling

Huib Drukker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **POL PRIEM, MEESTER-SCHOENMAKER - MEISTER ANECKER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **AUGUST LÄHN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Pol Priem - nogal heetgebakerde, maar vooral ook jaloerse meester-schoenmaker

Valerie - zijn altijd opgewekte wederhelft, die hem ongewild aanleiding geeft tot een flinke portie achterdocht

Fietje - jonger zusje van Valerie, dat valt voor de charmes van een heuse burgemeester

Burgemeester - die deze gevoelens met plezier aanwakkert, maar tijdens het maken van zijn avances voortdurend een doldrieste Pol op z'n pad vindt

Leen - al op leeftijd zijnde hulp van Pol, zo te zeggen bij het meubilair behorend en de familie Priem met hart en ziel toegedaan

DECOR:

Alliedrie de bedrijven spelen in een schoenmakerswerkplaats en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de korte kant links voren 'n deur naar de privévertrekken. De rest van deze kant wordt in beslag genomen door een schoenmakerswerkbank, met twee krukjes ervoor, resp. voor Pol en Leen. Op de bank en tegen de wand allerlei schoenmakersattributen. Ook nog gedeeltelijk tegen de achterwand links. Ergens ligt ook nog 'n berg schoenen ter reparatie. In de korte kant rechts achter 'n raam, dat geopend moet kunnen worden. Naast het raam 'n wandspiegel. In de brede achterwand de deur naar buiten. In de buurt van de deur, of desnoods op de deur zelf, 'n ouderwets kapstokje, met slechts twee haken. Een voor het jasje en de pet van Pol, een voor het jasje van Leen. Overwegend rechts in het vertrek 'n tafeltje met twee stoelen. Enerzijds om toch enige huiselijkheid aan te geven, anderzijds dienende als zitplaats, voor iemand die schoenen moet passen. Aan de muren wat oude foto's, 'n vergeelde kalender, 'n oud schilderij enz. De decorbouwer kan zich naar hartelust uitleven, om van het geheel 'n gezellig ouderwetse schoenmakerswerkplaats te maken, desnoods compleet met 'n potkacheltje. Het een en ander ook aangepast aan de beschikbare ruimte.

EERSTE BEDRIJF

Burgemeester: (*achter gesloten voorhang*) En als ik zeg, dat hij hier knelt, dan knelt hij hier en daarmee basta! (*deur wordt dichtgeslagen, voorhang wordt geopend, Pol staat, in hemdsmouwen en met voorschoot om, in het midden van het vertrek met 'n herenschoen in de hand*)

Pol: De huffer! Ik vraag me af, waar hij het lef vandaan haalt! 'n Schoen die Pol Priem gemaakt heeft, kan niet knellen!

Valerie: (*zit met handwerkje aan het tafeltje*) Pol, loop je toch niet zo op te winden. Het sop is de kool niet waard.

Pol: Ach zo! Ik zou me daarover niet mogen opwinden! (*haar de schoen onder de neus houdend*) Hier, is dit soms geen juweeltje? En die zou knellen? Ben ik 'n meester in m'n vak, of ben ik 't niet?

Valerie: Zeker, zeker. Maar zoiets kan toch wel eens voorkomen.

Pol: O ja, maar niet bij mij! Niet bij meester-schoenmaker Pol Priem!

Valerie: Ja zeg, hij zal er toch niet over lopen te zeuren, als er niets van aan is.

Pol: Och nee, mijn vrouw neemt 't ook nog voor die sinjeur op. (*sarcastisch*) Maar ja, wat wil je. Het gaat uiteindelijk om de burgemeester! Iemand, die gestudeerd heeft. En ik ben immers maar 'n dom schoenmakertje! Gaffer, dat moet je zomaar eventjes van je vrouw gezegd krijgen!

Valerie: Draai toch niet meteen door, Pol! De burgemeester...

Pol: (*onderbrekend, sarcastisch*) O ja, de burgemeester! Is me dat even 'n ferme manskerel! En jij, ocharme, moet je dan maar zien te behelpen met 'n armzalig schoenfrutselaartje, nietwaar?

Valerie: (*vrolijk*) Dat is waar. Maar wat dat schoenmakertje bij mij frutselt, is me toevallig meer dan voldoende. Voor frutselen hoef je namelijk niet gestudeerd te hebben, weet je wel.

Pol: (*humeurig*) Van vrouwen kun je alles verwachten.

Valerie: (*spottend*) Heeft m'n Polleke weer eens te lijden onder 'n aanval van jaloezie?

Pol: Jij moet je niet zoveel inbeelden, jij! Jouw kraaienpootjes krijgt geen enkele specialist meer weggeplamurd!

Valerie: (*vrolijk*) Tja, jongen, die heb ik nu eenmaal overgehouden aan het vele lachen om de domme streken van zo'n halve zool als jij.

Pol: En op je figuur hoef je je ook niet meer te laten voorstaan.

Valerie: (*grinnikend*) Wat 'n ommezwaai zo opeens. Gisteravond dacht je daar nog heel anders over.

Pol: Gisteravond? Had ik zeker m'n bril niet op.

Valerie: Nee, dat klopt. Die draag je immers nooit in bed.

Pol: Je wil me alleen maar provoceren. (*werpt de schoen vol verachting op de werkbank*) Daar, blijf liggen tot je zwart ziet!

Valerie: Dat is ie immers al. Kan moeilijker nog zwarter worden. Je moet 'm op de leest zetten. De burgemeester...

Pol: ...kan zich zijn schoenen laten maken waar hij wil, maar niet meer bij mij! Voorheen heb ik 'm hier ook nooit gezien en waarom nu dan opeens wel? (*heeft voorschoot afgedaan, grijpt jasje en pet van de haak*) Ze kunnen me allemaal de pot op!

Valerie: Waar moet je dan nu nog naartoe? Het is haast middag.

Pol: Me 'n beetje de opgekropte zenuwen van 't lijf lopen.

Valerie: (*spottend*) Zul je daar wel flink op en neer moeten rennen, want zó groot is dat kroegje nu ook weer niet.

Pol: (*nors*) Vrouw, krijg toch wat!

Valerie: Heb ik al. Overgehouden aan m'n omgang met jou. Wanneer kom je terug?

Pol: Dat zul je wel merken.

Valerie: Wel eh, goeie reis dan. En stuur ook even 'n kaartje, als je goed bent aangekomen.

Pol: (*af via midden*) Mens, vang je toch 'n aap!

Valerie: Zo, daar gaat ie dan. (*staat op, hem door het raam nakijkend*) Hoe kleiner de tegenslag, hoe groter de dorst. En ga je er tegenin, heb je zo 'n hoop herrie in de tent. Zeker bij zo'n kruidjeroermeniet. (*keert zich af*) Maar wat zei hij nou over die kraaienpootjes? (*bekijkt zich voor de spiegel*) Is toch eigenlijk nog niets van te zien. (*over de heupen en dijen strijkend*) En m'n figuur? 't Is niet meer wat 't eens was en er zouden ook best wel wat pondjes vanaf mogen. Maar anderzijds, 'n man wil uiteindelijk toch ook iets in handen hebben. (*Fietje op uit links, met keukenschort voor, pollepel in de hand, wordt niet opgemerkt, blijft geamuseerd staan toekijken; Valerie, met dreigend opgeheven vinger tegen deur midden*) Wacht maar, manneke, dat van die kraaienpootjes en m'n figuur zal ik je nog wel inpeperen. Kom jij eerst maar weer eens thuis, vriendje! (*bekijkt zich weer in de spiegel*)

Fietje: (*vrolijk*) Niet te geloven! Valerie voor de spiegel! Als ik Pol vertel, dat ik mijn zus in een dergelijke pose heb aangetroffen...

Valerie: Als je druft zeg!

Fietje: (*vrolijk*) Wat is 't je waard? 'n Doos kersenbonbons als zwijggeld?

Valerie: Jij snoeptante! En ik mag toch zeker nog wel eens in de spiegel kijken, of niet soms?

Fietje: Maar zeker, zusje, waarom niet? Zodra 'n vrouw dat vergeet, gaat 't bergaf met d'r. (*neemt houding en stem van 'n krakkemikkig oud vrouwtje aan*) "Och nee, buurvrouw, wat is me dat toch 'n ellende, met die mannen. Als ik alles vantevoren had geweten, zou ik nooit

getrouwd zijn!" (*weer normaal*) En de man werpt eens 'n blik in de richting van die oude schuur en verzucht: ja ja, dat zou inderdaad veel beter zijn geweest.

Valerie: (*vrolijk*) Waar haalt zo'n kuiken als jij al dergelijke wijsheden vandaan? Vraag me af, waar je dat geleerd hebt.

Fietje: Kuiken? 'n Beetje meer respect, zusterlief! Ik ben haast eenentwintig!

Valerie: Eerst komende herfst en dat duurt nog wel even.

Fietje: Die paar maanden zijn in 'n vloek en 'n zucht voorbij.

Valerie: (*zuchtend*) Ja, helaas té vlug. Voor je het beseft, ben je 'n oude vrouw, met kraaienpootjes en 'n figuur, dat nergens meer op lijkt.

Fietje: Hé zeg, wil je wel eens ophouden met je kleine zusje bang te maken! En bovendien is het ook nog zo, dat jij je al helemáál niet benauwd hoeft te maken. Jij zult er nooit oud uitzien, nog niet op je honderdste!

Valerie: (*bedenklijk*) Ja ja, dat zeg je nu wel, maar dan had je Pol zonet toch eens moeten horen. Afgaande op wat hij me op m'n brood smeerde, zou ik me niet eens meer op straat mogen vertonen.

Fietje: Nee toch! Wat zei hij dan?

Valerie: Hij was van mening, dat de honden, zodra ze me zagen, van pure ellende gingen janken en de kinderen hun heil angstig achter moeders rokken zouden zoeken.

Fietje: (*ontzet*) O nee, Valerie, dat meen je niet!

Valerie: Ik kon m'n oren ook haast niet geloven.

Fietje: Dat stuk ongeluk tikt niet meer goed. (*met pollepel zwaaiend*) De hoogste tijd, dat die tot de orde wordt geroepen! Maar zeg, hebben jullie dan soms mot gehad?

Valerie: Niet de moeite waard. Maar je weet, hoe opvliegend hij kan zijn. En nu zit hij in de kroeg zijn zelfgekweekte frustraties weg te spoelen.

Fietje: En daarover loop jij je nu weer te ergeren.

Valerie: Zou je ook niet! En de oorzaak waren de schoenen van de burgemeester. Hij heeft er een teruggebracht, omdat die zou knellen, zoals hij beweerde. En je kent Pol. Zoiets pikt hij niet. Dat noemt hij 'n aantasting van zijn naam als meester-schoenmaker. En in tijd van niets zaten ze elkaar in de haren.

Fietje: Oké. Maar als de burgemeester het dan toch zegt!

Valerie: Dan is dat voor Pol Priem nog lang geen reden om dat ook als vaststaand feit aan te nemen.

Fietje: De burgemeester grijpt zoiets toch niet uit de lucht. Zo'n voorname en sympathieke man doet dat niet.

Valerie: Gossie zeg, je neemt 't nogal voor 'm op. Je hebt er zelfs 'n kleur van gekregen, ofschoon 't je in feite niet eens hoeft te raken.

Fietje: Onrechtvaardigheid kan ik niet uitstaan, dat weet je. En meneer de burgemeester...

Valerie: (*onderbrekend*) Ken je 'm soms persoonlijk?

Fietje: Kennen? (*beetje verlegen*) Och nee, dat niet direct. Maar op de jaarlijkse balavond laatst, heeft hij 'n paar keer met me gedanst.

Valerie: Kijk kijk, m'n kleine zusje danst met de burgemeester en vindt 't niet eens de moeite waard me dat te vertellen.

Fietje: Jeetje zeg, dat is toch zeker niets bijzonders. Ik heb er niet eens meer aan gedacht.

Valerie: Zo zo. En hoe vaak heb je dan wel niet met 'm gedanst?

Fietje: Tweemaal, misschien wel driemaal. Zo precies weet ik 't niet meer. Hoe zou men dat ook allemaal kunnen onthouden.

Valerie: (*sarcastisch*) Ja ja, lijkt me ook bijzonder moeilijk. Maar eh, dat 't een sympathieke man is, heb je dus in elk geval wél onthouden.

Fietje: (*weerbaar*) Is ie ook! En intelligent bovendien! Waarover die niet allemaal kan meepraten, daar heb je geen idee van.

Valerie: Zal wel.

Fietje: En dansen dat ie kan! Zo echt vol overgave!

Valerie: (*ironisch*) Logisch. Alles, wat ook maar 'n beetje burgemeester is, moet goed kunnen dansen.

Fietje: (*geïrriteerd*) Je hoeft niet de draak met me te steken! En nu vertel ik je verder niets meer! Eigen schuld!

Valerie: (*vergoeïlijkend*) Ik maakte toch maar 'n grapje, m'n kleintje. Je mag gerust verder gaan hoor. Wat had hij dan nog meer te vertellen?

Fietje: Dat eh, dat weet ik eigenlijk niet meer. Het is ook immers al veertien dagen geleden. En bovendien, wat kan jou dat nou interesseren?

Valerie: Ik begrijp 't al. Je grote zus Valerie is te nieuwsgierig en hoeft immers niet alles te weten. Ik ken dat wel.

Fietje: Zo bedoelde ik dat niet. En ik heb je anders ook altijd alles verteld.

Valerie: Ja, ja, dat heb je. Maar eh, nu heeft Pol de burgemeester voor het hoofd gestoten en dat had hij onder deze omstandigheden natuurlijk al helemaal niet mogen doen, nietwaar?

Fietje: (*ijverig*) De burger had immers 'n goeie klant kunnen worden.

Valerie: (*met goedmoedige spot*) Die jij dan in het huis gebracht zou hebben.

Fietje: Ik? Hoezo? Heb immers alleen maar met 'n gedanst en daar is toch zeker niets bij.

Valerie: (*spottend*) Allicht niet. Wat zou daar nu bij zijn.

Fietje: (*onzeker*) Ik geloof, dat je me gewoon voor de gek zit te houden.

Valerie: Geloof je dat? Men kan ook niets meer voor je verborgen houden.

Fietje: Weet je wat jij bent? Precies zo onuitstaanbaar als je man!

Valerie: (*vrolijk*) Vind je het gek? Anders waren we ook nooit 'n paar geworden.

Fietje: (*quasi kwaad*) Zal wel, soort zoekt soort! En ik moet me hier door zo'n personage ook nog aan een derdegraads verhoor laten onderwerpen, terwijl daar (*nikt op links*) misschien de erwtensoep staat aan te branden.

Valerie: Nu je het zegt. Ik dacht ook al iets te ruiken.

Fietje: Hemeltjelief! (*is al bij links, rukt deur open, snuffelt*) Nee, nog niets. Gelukkig! Anders zou 't ook jouw schuld zijn geweest. Jij, met je eeuwig gevraag altijd! Ik zou haast vergeten zijn, waarvoor ik eigenlijk gekomen ben.

Valerie: En, is 't je nu weer te binnen geschoten?

Fietje: Ik wilde alleen maar weten, of ik alvast kan beginnen met pannekoeken bakken. We zullen toch ook nog eens ooit aan tafel moeten.

Valerie: Wacht nog even, baby. Je weet, als mannen eenmaal aan de tapkast staan...

Fietje: (*af in links*) De mijne zal ik beslist anders opvoeden, dat geef ik je op 'n briefje!

Valerie: (*vrolijk in zichzelf*) Dat mag je gerust proberen, als 't zover is, maar ik garandeer je: 'n kameel dresseren is tienmaal gemakkelijker. Hou de teugels maar 'n beetje te strak, worden ze meteen weerspanning en ben je nog verder van huis af. (*het opeens ontdekkend*) Maar waarom zou ze me niet verteld hebben, dat ze met de burgemeester gedanst heeft. 'n Kleur kreeg ze er ook nog bij. En 'n paar dagen later komt de edelachtbare hier warempel schoenen bestellen, terwijl hij ons voorheen nog nooit z'n klandizie gegund heeft. Tamelijk verdacht allemaal. En 't zal misschien geen kwaad kunnen 'n oogje in 't zeil te houden. Anders gaat dat veulentje zich misschien nog dingen in d'r hoofd halen, die later op 'n grote teleurstelling uitlopen. (*staat bij 't raam uit te kijken*) En Pol komt ook maar niet op het nest terug. (*trekt dan vlug het raam open en roept*) Meneer de burgemeester! Meneer de burgemeester!

Burgemeester: (*van ver*) Mevrouw Priem?

Valerie: Meneer de burgemeeser, zou u misschien zo vriendelijk willen zijn even binnen te komen?

Burgemeester: (*iets dichterbij*) Graag, mevrouw Priem.

Valerie: (*sluit raam, bij zichzelf overlegend*) Wat ga ik 'm nu vertellen? Meteen met de deur in huis vallen kan niet. (*haar blik valt op de werkbank, ze krijgt 'n idee*) Ja, dat is 't! Daar kan ik 'm mee paaien en dan zullen we zó weten, waar de schoen werkelijk knelt! (*haast zich de*

deur te openen en dan, tot de binnenkomende burgemeester) Ha, meneer de burgemeester! Neemt u mij niet kwalijk, dat ik u als het ware zomaar van de straat pluk.

Burgemeester: *(nog in de deur, aktetas onder de arm)* Maar mevrouw Priem, wat valt daar nu kwalijk aan te nemen? Als ik u ergens mee van dienst kan zijn, graag zelfs.

Valerie: Erg vriendelijk van u, meneer de burgemeester. Maar komt u toch alstublieft binnen.

Burgemeester: *(helemaal opkomend, grinnikend)* Als uw man me dan maar niet weer buiten de deur zet.

Valerie: *(vrolijk)* Nou nou, zo erg was 't ook weer niet.

Burgemeester: Het scheelde in elk geval niet veel.

Valerie: Pol kan uitflippen, dat is waar, maar men mag hem dat niet zo zwaar aanrekenen. Hij is nu eenmaal 'n driftkikker. En als dan ook nog z'n vakmanschap in t' geding komt, wordt hij zelfs 'n beetje ontoerekeningsvatbaar, om 't zomaar eens te zeggen.

Burgemeester: Ik bedoelde het in feite ook niet zo kwaad. En dat hij prat gaat op z'n vakmanschap, kan men hem moeilijk kwalijk nemen. Maar anderzijds laat ik me ook niet afblaffen. Ik bedoel, hij had toch niet zo tegen me tekeer hoeven te gaan.

Valerie: U bent 'm anders niets schuldig gebleven, meneer de burgemeester. Twee kemphanen tegenover elkaar, hihhi.

Burgemeester: *(grinnikend)* Een goede vergelijking. Maar eh, waarmee zou ik u van dienst kunnen zijn, mevrouw Priem?

Valerie: Weet u, meneer de burgemeester, het gaat om uw schoen. Mijn man voelde zich zo in zijn beroepseer aangetast, dat hij er meteen mee aan de slag is gegaan. En met nog meer zorgvuldigheid dan anders, dat kan ik u wel vertellen. En nu, als u wilt, zou u 'm eens kunnen aanpassen.

Burgemeester: *(enthousiast)* O, maar graag zelfs, mevrouw Priem.

Valerie: Dan neemt u maar plaats. Hier alstublieft. *(terwijl zij de schoen van de werktafel haalt, gaat hij aan het tafeltje zitten en begint aan z'n veters te peuteren; Valerie is meteen weer bij 'm met 'n voetenbankje, hij zet er z'n voet op, zij knielt bij 'm neer, helpt hem met het uittrekken van de schoen en helpt hem de nieuwe aan te trekken)*

Burgemeester: *(tegenstribbelend vooreerst)* Maar mevrouw Priem, dat kan ik toch niet van u verlangen.

Valerie: Maar zeker, meneer de burgemeester, dat hoort er nu eenmaal bij. Zo, en nu zullen we eens zien of hij nog steeds knelt. Staat u toch alstublieft even op en loopt u eens 'n paar passen. *(burgemeester doet dat)* En, hoe voelt 't nu? Past zo te zien als gegoten. En eh, knelt hij nog?

Burgemeester: Nee, absoluut niets meer te voelen.

Valerie: Dat zou me, na alle zorg die m'n man eraan besteed heeft, ook verwonderd hebben.

Burgemeester: Heb nog nooit 'n schoen aan m'n voeten gehad, die zo perfect past als deze. Dat kunt u uw man gerust vertellen.

Valerie: *(overeind komend)* Dat zal 'm beslist plezier doen.

Burgemeester: Ja ja, het betere vakwerk is met niets anders te vergelijken.

Valerie: Precies. En zeker niet, als er dan mogelijk ook nog eksterogen mee in het spel zijn.

Burgemeester: *(vrolijk)* Heb ik gelukkig niet.

Fietje: *(op van links, 'n weinig verhit, met kooklepel in rechterhand)* Zeg, Valerie, zal ik nu... *(ziet burgemeester, verward)* O, meneer de burgemeester, neemt u mij niet kwalijk, ik wilde eh...

Burgemeester: *(met uitgestrekte hand op haar af)* Hallo, juffrouw Fietje! Hoe maakt u het? *(verwonderd)* En, u wilt me geen hand geven?

Fietje: *(vlug de kooklepel in de linkerhand nemend, rechter aan de schort afvegend)* Sorry, meneer de burgemeester, ik ben in de keuken bezig.

Burgemeester: *(opgewekt)* Nou en? 'n Schort is toch het erekleed van de huisvrouw. En het staat u bijzonder goed. *(neemt haar hand en blijft die met twee handen vasthouden)*

Valerie: Zo te horen kent u mijn zusje dus, meneer de burgemeester?

Burgemeester: Van 't volksbal, mevrouw Priem. Ik had het genoeg enkele malen met haar te mogen dansen.

Valerie: Ach zo.

Fietje: Maar Valerie, dat had ik je toch al verteld.

Valerie: Och ja, nu kan ik 't me weer herinneren. Hoe is 't mogelijk, dat ik 't alweer vergeten had! Ja ja, zo stilaan begint men oud te worden.

Burgemeester: *(tot Valerie)* En juffrouw Fietje kan dansen, zeg ik u! Licht als 'n veertje. Ik ben haar wel 'n half dozijn maal wezen halen!

Valerie: *(tot Fietje)* Zo zo, dan was je dus in elk geval geen muurbloempje die avond.

Burgemeester: *(enthousiast)* Integendeel! De gegadigden stonden zich gewoon om haar te verdringen! *(heeft nog steeds haar hand vast)*

Fietje: *(schelms)* Wel eh, meneer de burgemeester, zou ik nu misschien m'n hand mogen terughebben? Weet u, ik was druk in de keuken bezig met het middagmaal.

Burgemeester: *(loslatend)* Neemt u me niet kwalijk. Ik was met mijn gedachten nog steeds bij het bal. En eh, is 't u ook goed gekomen?

Fietje: Goed gekomen?

Burgemeester: Het bal, bedoel ik.

Fietje: O ja, uitstekend!

Burgemeester: Weet u, juffrouw Fietje, ik heb die datum in m'n kalender rood aangestreept.

Valerie: Meneer de burgemeester kent zelfs al de voornaam van m'n zusje. *(grinnikend)* Ja ja, neem je in acht voor de overheid.

Burgemeester: *(vrolijk)* Dat behoort tot m'n ambtelijke plichten, mevrouw Priem. Als burgemeester dien ik m'n burgers immers te kennen.

Valerie: Dat is waar. En uiteindelijk vallen burgeressen daar immers ook onder. Maar eh, wat ik nog zeggen wilde, als de schoen niet meer knelt, kunt u 'm misschien maar weer beter uittreken. M'n zusje zal u daar best wel even bij willen helpen, *(Fietje de kooklepel uit handend nemend)* want ikzelf heb nog het een en ander in de keuken te doen. En eh, u wilt me derhalve wel even verontschuldigen, neem ik aan?

Burgemeester: Maar zeker, mevrouw Priem, graag zelfs!

Fietje: *(terzijde, stiekem tot Valerie)* Zeg, ben je nu helemáál?!

Burgemeester: De plichten van 'n huisvrouw gaan nu eenmaal vóór alles! Laat u zich vooral niet ophouden.

Valerie: Het duurt immers niet lang.

Burgemeester: Neemt u gerust de tijd, mevrouw Priem. Doet u maar rustig aan.

Valerie: *(onder het afgaan, in zichzelf)* Ja ja, dat zal wel.

Fietje: *(na kleine ongemakkelijke pauze)* Wel eh, zou u dan niet even willen plaatsnemen, meneer de burgemeester?

Burgemeester: Graag zelfs. *(terwijl hij plaatsneemt)* Bent u die avond ook weer goed thuisgekomen, juffrouw Fietje?

Fietje: O ja, Leen heeft me afgehaald.

Burgemeester: *(vorsend)* Leen? Is dat soms eh...?

Fietje: Ja, de rechterhand van Pol, m'n zwager.

Burgemeester: *(opgelucht)* Ach zo, ik dacht al. Maar eh, u was op die avond opeens als van de aardbodem verdwenen en ik ben u in elke hoek van de zaal wezen zoeken, want ik zou best nog wel graag 'n paar maal met u gedanst hebben. *(zet z'n voet op het voetenbankje)*

Fietje: *(knielt bij hem neer)* Dat is de verkeerde voet, meneer de burgemeester.


Burgemeester: *(schaapachtig)* Warempel. *(hoofdschuddend)* Waar men toch zo af en toe met z'n gedachten kan zijn. Neem me niet kwalijk.

Fietje: *(terwijl ze hem behulpzaam is met het verwisselen van de schoen)* Vind ik helemaal niet zo vreemd, bij iemand die zoveel aan z'n hoofd heeft als u. Ik zou niet graag burgemeester willen zijn.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto